קוראיי, גיבורי התהילה

לפני שקיבלתי על עצמי את כתיבת הטור, פחדתי שאחרי חודש־חודשיים ייגמר לי הדברים ולא יהיה לי יותר על מה לכתוב. איפה! נכון לעכשיו, יש לי חומר לעוד 300 שנה, אם אהיה עד אז, כמובן. ומי שמספק לי את החומר זה אתם, קוראיי היקרים. כמעט על כל דבר שאני כותבת יש הערות, רעיונות, הצעות שכנגד, לפעמים ביקורת, לפעמים מחמאות. אני אוהבת את המיכתבים שלכם ומתייחסת אליהם ברצינות גדולה מאוד. הנה, הפעם אפילו אפרסם כמה מהם.

לפני שבועות אחדים המלצתי פה על מסיכת־בוץ לפנים (אגב, קיבלתי מכם המון טלפונים שאי־אפשר להשיג את המיסכה בחנויות. אולי כבר יש?) שבוע אחרי עניין מסיכת־הבוץ קיבלתי מיכתב נחמד מאוד מאורה מורג. אורה מורג סיפרה לי שהיא כתבה שני סיפורי ילדים ובאחד מהם, ששמו ילך זה לא מה שהיה פעם, יש שיר המתנגד חמורות להתייפיפות האמהות. הינה השיר שהיא טרחה להעתיק בשבילי ואפילו לנקד (יש לי כבוד גדול לאנשים היודעים לנקד).

טיפול קוסמטי

תגידו שאני קנאי / תגידו ילד שמרני /
אני מסכים לכל בחנאי / שתישאר כפי שהיא / היא די יפה לטעמי / ואני מבין באימהות / מה צריך כאן לשנות? / החזירו את הצבעים / לשפופרות לקלמרים / ואת המינוז החזירו לסלט / אני מסכים לכל כמעט / חוץ מדיו על הריסים / וחוץ מבוץ על הפנים, / אני דורש מכל אחת / לא להבהיל ילדים קטנים!

הנה השיר הנחמד, ואתן תחליטו לבד אם לקנות את ילך זה לא מה שהיה פעם או מסיכת־בוץ לפנים.

פסיכולוגיה של פטיפורים

קיבלתי גם מיכתב מד"ר עמירם רביב. הוא כותב לי שבזמנו הוא כתב ספר־ביטוי בשם ספר הבישול לגבר המשוחרר ושבספר הזה, בעמוד 149, יש מתכון דומה למתכון שאני פירסמתי בזמנו, במדור זה. ובכן, ד"ר רביב הנכבד, האמת היא שלא ירדתי לסוף דעתך, כלומר לא הבנתי אם אתה חושב שהעתקתי את המתכון מהספר שלך או שאתה סתם מציע לי משהו דומה (שני המתכונים אמנם דומים אבל בהחלט לא אותו הדבר).

נודע לי, ממקורות שונים, שד"ר רביב הוא פסיכולוג ידוע ואני רוצה שתשימו לב באיזה נימוס אני עונה לו. זה מפני שיש לי שני ילדים ואף פעם אי־אפשר לדעת מתי אזדקק לייעוצו של פסיכולוג טוב.

ובכן, עמירם היקר (גם אתה כתבת לי דניאלה היקרה) אני קיבלתי את המתכון שפירסמתי מאשת־החברה טרודי קרנר, שעושה את הפטיפורים המוזכרים כבר הרבה מאוד שנים. מתי יצא לאור הספר שלך? אתה רואה — היא קודם. אגב, אותה טרודי בוודאי לא לקחה את המתכון מסיפרך, כי היא רק 30 שנה בארץ ועדיין לא קוראת עברית.

דרך אגב, אם יש לך משהו שגם גבר יכול לבשל, למה שלא תכתוב לי? הרבה רומאנים גדולים התחילו בהתכתבות.

סנוב? סינית אתה כבר יודע?

קורא מקיבוץ בית־השיטה, שלא חתם את שמו, שלח לי ספר ומיכתב. הספר הוא שער לסינית — ספר לימוד למתחילים מאת לב רובשוב, בהוצאת האוניברסיטה העברית בירושלים.

במכתבו הוא כותב: אני רואה שאת מציעה מדי פעם, במדורך, מה לקנות בתור מתנה מעניינת. הנה יש לי רעיון וספר ואני שולח לך את שניהם. היום כבר קשה מאוד להפתיע מישהו בספר מעניין באמת. לכולם כבר יש הכל, הכרך האחרון של האנציקלופדיה העברית, תנ"ך מקוצר ובלתי מצונזר, סיפרי־בישול מכל המינים והזנים, סיפרי שירה קסנים וגם גדולים. מה לא? ובכל זאת, פעם אתה רוצה להפתיע מישהו בצורה סוטאלית. מצאנו בשבילך: אדום כמו מאו, דק כמו סיני רעב ומלא אינפורמציה כמו האוכלוסיה של סין.

מדוע לא? אם 800 מיליון סינים מדברים סינית, בטח יש בה משהו. כבר במבוא אנחנו לומדים כמה פרטים מאלפים על השפה העתיקה המיוחדת הזאת. מסתבר שסינית אינה שפה קשה כלל ועיקר. אמנם המהדרים מכירים בקיומם של 70 אלף סימני כתב. אבל כדי לקרוא עיתון קל ופשוט, מספיק לנו לדעת כ־7000 סימנים, ביג דיל.

הספר עצמו מאוייר ומנוקד בסינית קלה למתחילים ויש בו הסברים בשפה העברית. לא מומלץ לילדים מתחת לגיל 7, כדי שהוריהם יוכלו לדבר בחופשיות על נושאים שילד לא צריך לשמוע.

עד כאן המיכתב כלשונו. תודה לך חברמשק יקר. הספר, אגב, נמצא אצלי. אתה רוצה אותו בחזרה לפני שאשלוט היטב בשפה הסינית או אחרי?

אגרוף הפלדה

הקוראת אתי טורנר מתל־אביב הציעה לי לכתוב על העניין של ההורים השומרים על בתי־הספר. מה כבר אפשר לכתוב על זה? שזה טימטום, שזה עושה צרות צרורות להורים, שזה מבזבז מאות ואולי אלפי שעות־עבודה במשק, שזה מרתיע (אולי) כלבים תועים מלהיכנס לחצרות בתי־הספר? כולם יודעים את זה. מה אני אחדש? בעצם אם חושבים על זה, בעקיפין השמירות האלה איכשהו תורמות לחייהתרבות בארץ. כבר ראיתי כמה פעמים נשים יושבות על מישמרתן, ידן האחת אוחזת בחרב והשנייה בספר. גם כן משהו.

אבל אומרים לי שלא כדאי תמיד לזלזל וצריך לנסות ולהבין. הנה, אני מאמצת את המחשבה שלי, עושה שריריים חזקים במוח, לאט לאט נעצמות לי העיניים מרוב מאמץ ואני רואה כיתה של מחבלים חדורי רוח־קרב, מקבלת תדריך־יציאה למסע פיגועים בארצנו הנצורה. המודיעין של האוייב שוחה, כידוע, לתחת. לכן אין להם מושג שביעד הפיגוע, בתוך חצר בית־הספר, על כיסא קשה כשספר עברי או זוג מסרגות בידיה ומבטה חד כתער ומוכן אלי קרב — מחכה להם רב"ט דניאלה שמי.

כיתת־המחבלים, כאמור, אינה יודעת מאומה מכל זה, כך שגם כוח־ההרתעה העצום הטמון בי לא מזיז לה. היא עוברת את הגבול בחשכת הליל, סוחבת על גבה בזוקות, קלצ'ניקובים ושאר כלי־זין (וגם רמקול אחד או שניים למיקרה של משא־ומתן מפרך עם שגריר אוסטריה). היא עוברת שדות־מוקשים, חותכת גדרות־תיל. עם שחר היא מגיעה לכביש הראשי. תוך אימומים בנשק היא חוטפת מונית, קושרת את הנהג ודוהרת אל עבר העיר העברית הראשונה, כשבפיה השיר הידוע „יא פלסטין, חזרנו אליך שנית...״

המטרה היא להיכנס לחצר בית־ספר, להטמין 50 קילוגרם טי־אן־טי, לחטוף 30 ילדים יהודים ולנהל משא־ומתן לשיחרור חבריה הכלואים בארץ.

המונית שועטת ברחובות תל־אביב, שלושת אנשי הקומנדו שבתוכה בודקים את כליהם בדיקה אחרונה וכשאצבעם על הדק עוצרת המונית, בחריקת בלמים, ליד השער.

אני — רב"ט דניאלה שמי, זאבת קרבות ידועה, שומעת את חריקת הבלמים של המונית ובאינסטינקט של גשש בדווי מרחוב בן־יהודה פינת אידלסון, אני שולפת את זוג המסרגות מתוך האפודה הבלתי נמורה, תוך כדי השלכת הספר לעבר המחבל הראשון. הספר (שלא אזכיר את שמו) מהמם את מפקד הכוח התוקף. אני מנצלת את שניות ההתבלבלות שלו כדי לתקוע מסרגה ארוכה בביטנו של המחבל השני ובעוד השלישי מסתער עלי כדי לחלץ את חברו מהאמבוש הנוראי, אני משפדת גם אותו על המסרגה וסורגת עין אחת ימין ועין אחת שמאל.

בחוסי הצמר בצבע ירוק אבוקדו אני קושרת את שלושתם לשער בית־הספר והולכת לטלפן לכוחות הביטחון.

כך תמו יום קרב וערבו.

אזהרה אחרונה

אני מודה שנחמד מאוד לקבל מיכתבי קוראים. אולי לצביקה פיק זה כבר נמאס, אבל לי עוד לא. מה שכבר הספיק להימאס עלי, זה הטלפונים. אמנם, לשימחתי שמי אינו מופיע בספר הטלפונים, אבל המוכשרים בכל זאת מצליחים להשיג אותו.

לפני כמה ימים, בדיוק בשעה 13.15, מצלצל הטלפון ואדון אחד עם שם לא חשוב (עובדה ששכחתי אותו) אומר לי שהוא צריך עזרה בעניין קניית מתנה. אני מנסה להגיד לו בעדינות שאני מאוד עסוקה כרגע ואולי הוא יכול לטלפן למערכת למחרת היום, אבל האדון אומר שאשתו יש לה יום־הולדת בדיוק היום.

מייד הוא מרביץ גם שתיים־שלוש מחמאות, כדי שלא אוכל לטרוק לו את הטלפון בפרצוף. אחרי סידרת המחמאות באה סידרת הדרישות. מה לקנות לאשתו שהיא מאוד עדינה ומאוד נשית. כדי לגמור את השיחה מהר אני מציעה שיקנה לה בגד. הוא אומר שיש לה המון בגדים והיא לא צריכה. אני תיכף שולפת את מילת הקסם „תכשיט״ והבעל האוהב מסביר לי שאשתו אוהבת רק תכשיטים אמיתיים וכרגע הוא לא במצב כספי כל־כך טוב.

באותו הזמן המרק כבר גלש על הכיריים ומישפחתי הרעבה התחילה להתעצבן. בשארית כוחותי לחשתי „אולי בוא שם״ והוא אמר מייד „בושם זה רעיון לא רע. מה את מציעה משהו מרשים ומעניין ולא יקר. אמרתי לו שאני לא כל־כך יודעת אבל כדאי שייגש לחנות־בשמים וישאל את המוכרת. כאן בא הסבר ארוך ומייגע מדוע הוא לא סומך על מוכרות של חנויות כי תמיד הן רוצות להרוויח יותר.

בשלב זה הילדים שלי התחילו לצרוח והעצבים שלי היו בדרגה 5 מסולם עצבנות 4. צרחתי לתוך השפופרת „תלך לבית־מרקחת ותבקש מהרוקח בקבוק אמוניאק. זה מאוד מעניין!״

עכשיו, כשאני יושבת לי בבית לבד ונרגעתי מהעניין, אני כמובן מצטערת שהצעתי לו אמוניאק. ועוד יותר אני מצטערת אם הוא קנה את זה ונתן לאשתו להריח. אבל להבטיח שזה לא יקרה שוב — אני לא יכולה.

בבקשה, אל תשכחו שאני לא מטלפנת לאף אחד מכם הביתה. את מה שיש לי להגיד אני כותבת ואתם קוראים את זה בשעות הפנאי שלכם. ברור לי שזה קטע חסר־הומור. יש דברים שלגמרי לא מצחיקים אותי, ואחד מהם הוא שגיבנסים לי הביתה בלי הזמנה.

תמשיכו לכתוב מיכתבים ואם צריך אני אשב ואענה לכל אחד מכם. אבל לא לטלפן, בבקשה. עשינו עסק? תודה.

פינת ליב"י

רוני מיכוא רצה לתרום מיליון שקל לליב"י. מעניין כמה הוא ירצה לתרום לשורותרום.

דניאלה שמי